

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Petry Weissové a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **I. M.**, zastoupeného JUDr. Lucií Mališovou, advokátkou, se sídlem Nádražní 417, Frýdlant nad Ostravicí, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihočeského kraje**, se sídlem Pražská třída 558, České Budějovice, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 12. 2015, čj. KRPC-127090-62/ČJ-2015-020023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 16. 2. 2016, čj. 10 A 16/2016 - 32,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Lucii Mališové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** odměna a náhrada hotových výdajů za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2015, čj. KRPC-127090-62/ČJ-2015-020023 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaná podle § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu

cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) již podruhé prodloužila dobu zajištění žalobce za účelem jeho správního vyhoštění, tentokrát o 60 dnů.

II.

[2] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Námitku, že samotné správní vyhoštění nemůže odůvodnit (prodloužení doby) zajištění, vypořádal se závěrem, že žalovaná v napadeném rozhodnutí vyjádřila důvody, proč považuje prodloužení zajištění za nezbytné a proč nevyužila jiný způsob realizace správního vyhoštění (zejména uložení zvláštních opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců); dbala, aby zajištění trvalo co nejkratší dobu a činila s náležitou pečlivostí úkony směřující k vyhoštění. Vzhledem k předchozímu jednání žalobce a skutkovým okolnostem případu nebyly záruky dobrovolné realizace vyhoštění, proto bylo prodloužení zajištění proporcionální ke sledovanému účelu; důvodem prodloužení zajištění nebyla prostá skutečnost, že žalovaná rozhodla o žalobcově správním vyhoštění.

[3] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce o faktické nerealizovatelnosti vyhoštění, která podle žalobce měla vyplývat z množství neuskutečněných již uložených správních vyhoštění do Afgánistánu. Krajský soud shledal, že žalovaná činila průběžně kroky k tomu, aby ověřila totožnost žalobce a obstarala mu vystavení náhradního cestovního dokladu, který žalobce neměl k dispozici, aby správního vyhoštění bylo možno uskutečnit.

[4] K výtce spočívající v tvrzení o nepřiměřeném zásahu do žalobcova práva na osobní svobodu a do soukromého života krajský soud poukázal na skutečnost, že žalovaná se v napadeném rozhodnutí zabývala přiměřeností zajištění, posuzovala, zda okolnosti vedoucí k původnímu zajištění žalobce stále trvají a vzala v potaz složitost přípravy výkonu správního vyhoštění v souladu s § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Vážila také využití zvláštních opatření za účelem vycestování, aniž dovodila jejich účelnost; nadto v případě žalobce nebyla dána ani faktická možnost naplnění podmínek, za nichž lze zvláštní opatření podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců uložit. Tvrzený zásah do uvedených práv proto krajský soud nedovodil.

[5] Nakonec krajský soud uzavřel, že nesprávné poučení, jež žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí (s poukazem na § 200a až § 200u o. s. ř.), nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a bylo uvedeno nadbytečně; žalobce se totiž proti napadenému rozhodnutí bránil včasnou žalobou a na svých právech proto nebyl tímto nesprávným poučením dotčen.

III.

[6] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností. Napadený rozsudek považoval za nezákonný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., navrhl jej proto zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel měl za to, že pokud není vyhoštění realizovatelné, je zajištění v rozporu s čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod i s čl. 15 odst. 1 návratové směrnice. Krajský soud realizovatelnost vyhoštění v napadeném rozsudku odůvodnil poukazem na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2015 s doplněním, že závěry tohoto závazného stanoviska stěžovatel nerozporoval v řízení o správním vyhoštění, proto správní orgány z vlastní iniciativy jeho obsah a závěry nepřezkoumávaly. Podle stěžovatele krajský soud vyšel při posouzení věci z nesprávného předpokladu, že řízení o správním vyhoštění je odlišeno od řízení o zajištění za účelem správního vyhoštění; z toho dále nesprávně dovodil, že v tomto posléze uvedeném řízení nelze závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti cizince vycestovat do země původu přezkoumávat. S tímto závěrem se stěžovatel neztotožnil a namítal, že i v řízení o prodloužení doby zajištění je nezbytné posuzovat podmínky pro realizaci správního vyhoštění.

[8] Stěžovatel tvrdil, že i když si žalovaná vyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, „konkrétní úvahy a zdůvodnění se do správního rozhodnutí nepromítly“. Podle stěžovatele je závazné stanovisko obecné a nehodnotí nebezpečí vážné újmy v intencích, které lze dovodit z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 236/2015 – 34. Stěžovatel má za to, že by právě jemu hrozilo v případě návratu do země původu vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Poukázal zde na povinnost správního orgánu zohlednit realizovatelnost vyhoštění též ve vztahu k čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

[9] Podle stěžovatele v době vydání napadeného rozhodnutí neexistoval odůvodněný předpoklad, že k jeho vyhoštění do země původu dojde. Informace a statistiky Ředitelství služby cizinecké policie „jasně ukazují, že vyhošťování cizinců do Afghánistánu se dlouhodobě vůbec nedaří“ a žalovaná neprokázala, že by se případ stěžovatele od jiných neúspěšně vyhoštěných cizinců do Afghánistánu lišil. Stěžovatel poukázal na to, že i krajský soud v napadeném rozsudku shledal, že součinnost se zeměmi třetího světa není pružná a rychlá.

[10] Nakonec stěžovatel poukázal na částečnou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v tom, že prodloužení doby zajištění žalovaná opřela toliko o uvedení úkonů, které po dobu zajištění činila směrem k provedení správního vyhoštění, aniž prodloužení zajištění dostatečně odůvodnila. Tuto vadu napravil teprve krajský soud v napadeném rozsudku, ač jeho úkolem bylo přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV.

[11] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na vyjádření k žalobě ze dne 10. 2. 2016, jež bylo součástí spisu krajského soudu, a doplnila, že se ztotožňuje s názorem vysloveným krajským soudem v napadeném rozsudku.

V.

[12] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil stížní námitku spočívající v tvrzení o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí proto, že v něm nebyla dostatečně odůvodněna potřeba prodloužení doby zajištění. Uvedená stížní námitka musela být posouzena především, neboť soudní přezkum správního rozhodnutí trpícího vadou nepřezkoumatelnosti ve svém důsledku vede k tomu, že i rozsudek správního soudu je nepřezkoumatelný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, čj. 5 Afs 115/2006 – 91, dostupný, stejně jako všechna dále uvedená rozhodnutí, na www.nssoud.cz).

[15] Nejvyšší správní soud na tomto místě souhlasí s krajským soudem, že napadené rozhodnutí je co uvedení důvodů nezbytnosti prodloužení doby zajištění poměrně stručné. Přesto je z něj zřejmé, z jakého skutkového stavu žalovaná vyšla, jak vyhodnotila pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je právně posoudila, tedy i jaké důvody ji vedly k prodloužení doby stěžovatelova zajištění.

[16] Ostatně judikatura kasačního soudu dovodila, že „*rozhodnutí o prodloužení zajištění je nutno chápat jako rozhodnutí obsahově navazující na rozhodnutí o zajištění. Cizinec je s předchozím rozhodnutím o zajištění i s obsahem spisového materiálu detailně seznámen, proto není nezbytné okolnosti týkající se vydání rozhodnutí o zajištění při rozhodování o prodloužení délky zajištění detailně znovu popisovat; postačí stručné shrnutí dosavadního průběhu řízení a uvedení důvodů, pro které byl cizinec původně zajištěn. Za nezměněných skutkových okolností budou důvody pro trvání zajištění zpravidla shodné, jako byly důvody popsány v prvním rozhodnutí o zajištění cizince, proto na něj postačí v odůvodnění v podrobnostech odkázat.*“ (srov. např. rozsudek ze dne 31. 7. 2013, čj. 1 As 90/2011 – 124, nebo ze dne 10. 4. 2014, čj. 2 As 115/2013 – 59). Uvedené lze vztáhnout i na napadené rozhodnutí v nyní posuzované věci.

[17] Nejvyšší správní soud na základě právě uvedeného uvážil, že napadené rozhodnutí splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost správních rozhodnutí, neboť z něj lze seznat důvody nezbytnosti prodloužení doby stěžovatelova zajištění. Těmi byla složitost přípravy realizace správního vyhoštění, jak vyloženo na straně 2 ve třetím odstavci napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto nepochybil, přezkoumal-li napadené rozhodnutí věcně.

[18] Další stížní námitka směřovala k nesprávnému posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění. Podle stěžovatele krajský soud pochybil, když zcela odlišil řízení o správním vyhoštění od řízení o prodloužení doby zajištění a vyslovil, že v daném případě realizovatelnost správního vyhoštění vyplynula ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2015, které stěžovatel v řízení o správním vyhoštění nenapadal a správní orgány jej z vlastní iniciativy nepřezkoumávají, nýbrž jsou povinny se jím řídit. V této souvislosti proto stěžovatel namítal, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2015 ohledně posouzení, zda stěžovatelovo vycestování je možné, bylo obecné a nehodnotící nebezpečí vážné újmy v intencích vyplývajících z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 5 Azs 236/2015 – 34.

[19] Nejvyšší správní soud však stěžovatelem vytčena pochybení krajského soudu neshledal. Je skutečností, že řízení o správním vyhoštění a o (prodloužení doby) zajištění spolu souvisejí a na sebe navazují již jen proto, že zpravidla vycházejí ze stejných skutkových okolností případu, ale i proto, že rozhodování správního orgánu v těchto řízeních se zpravidla děje v úzkém časovém sledu. Přesto se jedná o samostatná řízení. To správně vyslovil i krajský soud.

[20] Stěžovatel se proto mylí, pokud dovozuje, že žalovaná měla přezkoumat v řízení o prodloužení doby zajištění i závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2015, které bylo závazným pokladem rozhodnutí o správním vyhoštění. Na zákonnost napadeného rozhodnutí totiž závazné stanovisko mohlo mít vliv jen zprostředkovaně prostřednictvím rozhodnutí o správním vyhoštění. To však stěžovatel nenapadl, jak správně podotkl krajský soud. Rozhodnutí o správním vyhoštění, k němuž také uvedené námitky stěžovatele v kasační stížnosti směřují, nebylo v řízení před krajským soudem předmětem soudního přezkumu; proto posouzení, zda závazné stanovisko nebo rozhodnutí o správním vyhoštění naplňovalo judikatorní požadavky hodnocení skutečného nebezpečí vážné újmy nemohl provést ani krajský soud v napadeném rozsudku, ani před ním žalovaná v napadeném rozhodnutí.

[21] Poukazoval-li tedy krajský soud v napadeném rozsudku na obsah závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2015 [viz body (30) a (31)], činil tak pouze na podporu jinak správného závěru žalované o reálné možnosti stěžovatelova správního vyhoštění, avšak nad rámec řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Stěžovatel totiž ani v žalobě, ani v době, po níž mohl žalobní body rozšiřovat (§ 71 odst. 2 s. ř. s.), neuvedl žádné skutečnosti, vyvracející obsah závazného stanoviska a nasvědčující tomu, že správní vyhoštění je nerealizovatelné proto, že při návratu stěžovatele do země původu je dáno vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; v žalobě také nevytýkal, že žalovaná nevážíla nerealizovatelnost vyhoštění z pohledu zásady *non-refoulement* vyplývající z čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

[22] Stěžovatel totiž v průběhu správního řízení s výjimkou svého vyjádření (v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 7. 9. 2015) o tom, že pochází z města Besud, kde probíhá občanská válka vedená Islámským státem, neuvedl žádnou konkrétní skutečnost způsobitou vyvrátit možnost realizace svého vyhoštění do Afghánistánu. Toto zcela obecné vyjádření stěžovatele vzalo Ministerstvo vnitra v úvahu již při podání závazného stanoviska k možnostem stěžovatelova vycestování v řízení o správním vyhoštění a i s ohledem na toto tvrzení posoudilo možnost jeho správního vyhoštění ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců (mj. i z pohledu stěžovatelem nově v kasační stížnosti namítaného vážného ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu či z hlediska možného rozporu se závazky České republiky z mezinárodních smluv).

[23] Jelikož stěžovateli nic nebránilo námitky, které nově uplatnil teprve v kasační stížnosti (k nerealizovatelnosti vyhoštění z důvodů relevantních podle § 179 zákona o pobytu cizinců, resp. i čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a vztahujících se

individuálně k osobě stěžovatele) uplatnit již v žalobě, Nejvyšší správní soud je shledal nepřijatelnými ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s.

[24] Překážkou bránící vycestování, z níž dovozoval stěžovatel nerealizovatelnost správního vyhoštění a v důsledku toho i nezákonnost prodloužení doby zajištění v žalobě, byla „*absence cestovního dokladu spojená s neochotou nebo neschopností zastupitelského úřadu země původu cizinci cestovní doklad vydat v průběhu doby, po kterou může být cizinec zajištěn.*“ Dále stěžovatel v žalobě poukazoval i na blíže neupřesněné „*informace, získané od Ředitelství služby cizinecké policie*“, podle nichž od 1. 1. 2015 do 30. 9. 2015 přesto, že občanům Afghánistánu bylo uloženo 47 správních vyhoštění, nebylo realizováno jediné, přitom „*již v době vydání napadeného rozhodnutí o prodloužení zajištění disponoval žalovaný správní orgán informací o tom, že vyhošťování cizinců do Afghánistánu (zejména pokud nemají cestovní doklad) se dlouhodobě nedaří*“ a „*žalovaný neuvedl žádný údaj, který by odlišoval případ žalobce od ostatních případů neúspěšně vyhošťovaných Afghánců (...)*“.

[25] Právě tyto důvody nerealizovatelnosti správního vyhoštění krajský soud posuzoval (a v souvislosti s jejich posouzením poukázal mimo jiné i na závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2015) a shledal, že nejsou opodstatněné. V podrobnostech lze odkázat na body (28) – (36) napadeného rozsudku, v nichž se uvedenými námitkami pečlivě zabýval a Nejvyšší správní soud závěry krajského soudu považuje za věcně správné a přiléhavé, aniž by bylo třeba je na tomto místě znovu obsírně opakovat.

[26] Nejvyšší správní soud tak sice přitakává tvrzení stěžovatele, že i v řízení o prodloužení doby zajištění je nezbytné posuzovat podmínky pro realizaci správního vyhoštění, avšak z napadeného rozsudku vyplývá, že se krajský soud z tohoto pohledu napadeným rozhodnutím zabýval a shledal, že žalovaná tento požadavek respektovala (aniž byla povinna či oprávněna přezkoumávat závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 7. 9. 2015) a nedopustila se pochybení, pokud realizovatelnost správního vyhoštění dovodila a v návaznosti na to přistoupila k prodloužení doby stěžovatelova zajištění.

[27] Krajský soud v tomto svém závěru vyšel z judikatury kasačního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, čj. 7 As 79/2010 – 150), z níž vyplývá, že i v řízení o (prodloužení doby) zajištění má žalovaná posuzovat, zda lze správní vyhoštění realizovat a zda nejsou dány překážky správního vyhoštění a zda je správní vyhoštění alespoň potenciálně možné. V opačném případě by zajištění nebylo možno prodloužit. Podmínkou takového posouzení na druhou stranu je, že překážky, jež by provedení správního vyhoštění bránily, byly v době rozhodování žalované známy, nebo vyšly v řízení o prodloužení doby zajištění najevo. V nynější věci však taková situace nenastala. Skutkové okolnosti případu, na základě nichž žalovaná rozhodla dne 7. 9. 2015 o původním zajištění (ve smyslu neexistence překážek realizace správního vyhoštění) zůstaly nezměněny až do doby vydání napadeného rozhodnutí a nevystala zde žádná dosud nezohledněná překážka bránící správnímu vyhoštění.

[28] Žalovaná bezprostředně po zajištění stěžovatele (podle rozhodnutí ze dne 7. 9. 2015) činila kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění. Dne 11. 9. 2015 požádala Ředitelství služby cizinecké policie o zjištění stěžovatelovy totožnosti; průběžně zjišťovala stav řízení o zjištění totožnosti (dotazy ze dnů 11. 10. 2015 a 17. 12. 2015); zkoumala trvání důvodů

zajištění (viz úřední záznam ze dne 17. 10. 2015 a ze dne 22. 12. 2015, z něhož také vyplynulo uskutečnění konzulárního pohovoru nezbytného k ověření stěžovatelovy totožnosti). Rychlost vyřizování požadavku ze strany afghánských úřadů však nemohla žalovaná nikterak ovlivnit. To na druhou stranu zcela nevylučovalo možnost, že správní vyhoštění je uskutečnitelné.

[29] Ze správního spisu se nepodává, že by v době, kdy o prodloužení doby zajištění žalovaná rozhodovala, jí byla známa skutečnost nasvědčující tomu, že účel, pro který byla osobní svoboda stěžovatele omezena (správní vyhoštění do Afghánistánu) nebude možno realizovat. Ani ze skutečnosti, že ověření totožnosti stěžovatele a následné obstarání cestovního dokladu ve spolupráci s Velvyslanectvím Afghánské republiky probíhalo pomaleji, nemohla žalovaná bez dalšího usuzovat na existenci důvodů, jež znemožňují stěžovatelovo vyhoštění. Chybějící cestovní doklad stěžovatele není důvodem znemožňujícím vycestování, a to ani za situace, že jeho obstarání je časově i věcně složité. Uvedená okolnost pouze zvyšuje časové nároky zajištění za účelem správního vyhoštění (obdobně rozsudek ze dne 30. 6. 2016, čj. 8 Azs 156/2015 – 51).

[30] Nebezpečí, že by stěžovatel mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí [§ 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců], pro které byl stěžovatel zajištěn, bylo odůvodněno jeho vyjádřením, že se nehodlá vrátit do země původu, nýbrž pokračovat v cestě skrze území států Evropské unie s úmyslem nevrátit se do země původu, požádat o azyl ve Švýcarsku, aniž měl oprávnění se schengenským prostorem pohybovat, aniž se na území České republiky nacházel legálně a s platným cestovním dokladem, s vízem, s dostatkem finančních prostředků či platným pobytovým oprávněním.

[31] Nerealizovatelnost správního vyhoštění nevyplynula ani ze stěžovatelem namítané „statistiky“ či z informací Ředitelství služby cizinecké policie. Žádnou listinu obsahující statistické údaje či konkrétní informace o (ne)úspěšnosti vyhošťování státních příslušníků Afghánistánu stěžovatel nepředložil ani v řízení před krajským soudem, ani v řízení o kasační stížnosti, a ani neoznačil, o jakou konkrétní statistiku či informace se jedná, popř. kde lze zjistit jejich obsah. Proto se jedná o zcela obecné a v řízení neprokázané tvrzení, které nebylo způsobilé závěr o možnosti uskutečnit správní vyhoštění vyloučit. I tato námitka je proto neopodstatněná.

[32] Žalovaná nepochybila, pokud zajištění stěžovatele prodloužila o dalších 60 dní tak, aby mohla pokračovat v úkonech nezbytných k přípravě výkonu jeho vyhoštění, které ostatně činila po celou dobu stěžovatelova zajištění, jak podrobně popsal krajský soud v části III. napadeného rozsudku.

[33] Závěry krajského soudu, že ve stěžovatelově případě nebyla dána existence překážek jeho správního vyhoštění do Afghánistánu, že naopak byla reálná možnost toto vyhoštění uskutečnit a že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění bylo vydáno v souladu se zákonem Nejvyšší správní soud jako věcně správné potvrzuje.

[34] S ohledem na shora uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[35] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

[36] Stěžovateli byla usnesením krajského soudu ze dne 26. 1. 2016, čj. 10 A 16/2016 – 13, ustanovena zástupkyně z řad advokátů JUDr. Lucie Mališová. Zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V případě, kdy je zástupce z řad advokátů ustanoven soudem, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ustanovená zástupkyně v řízení o kasační stížnosti učinila 1 úkon právní služby ve výši 3100 Kč spočívající v sepisu kasační stížnosti podané dne 2. 3. 2016 [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Dále jí náleží paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Za zastupování v řízení o kasační stížnosti ustanovenému advokátovi celkem náleží 3400 Kč (zástupkyně stěžovatele není plátkyní daně z přidané hodnoty), která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. října 2016

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu